

I

(Seadusandlikud aktid)

MÄÄRUSED

EUROOPA PARLAMENDI JA NÕUKOGU MÄÄRUS (EL) nr 423/2012,

22. mai 2012,

millega muudetakse nõukogu määrust (EÜ) nr 1083/2006 seoses teatavate sätetega, mis käsitlevad finantsstabiilsuse säilitamisega tõsistes raskustes või sellises ohus olevatele liikmesriikidele mõeldud riskijagamisvahendeid

EUROOPA PARLAMENT JA EUROOPA LIIDU NÕUKOGU,

õigusraamistikku, on finantskriisi mõju reaalmajandusele, tööturule ja kodanikele ikkagi laialdaselt tuntav.

võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle artiklit 177,

võttes arvesse Euroopa Komisjoni ettepanekut,

olles edastanud seadusandliku akti eelnõu liikmesriikide parlamentidele,

võttes arvesse Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomitee arvamust ⁽¹⁾,

pärast konsulteerimist Regioonide Komiteega,

toimides seadusandliku tavamenetluse kohaselt ⁽²⁾

ning arvestades järgmist:

(1) Enneolematu ulatusega ülemaailmne finantskriis ja majanduslangus on oluliselt pärssinud mitme liikmesriigi majanduskasvu ja kahjustanud finantsstabiilsust ning seega järsult halvendanud nende finants-, majandus- ja sotsiaalseid tingimusi.

(2) Kuigi kriisi negatiivse mõju tasakaalustamiseks on juba võetud olulisi meetmeid, sealhulgas tehtud muudatusi

(3) Lähtudes Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 122 lõikest 2, millega nähakse ette võimalus anda liidu finantsabi liikmesriigile, kes on raskustes või kellel on tõsine oht sattuda suurtesse raskustesse muu hulgas temast olenematute erandlike asjaolude tõttu, loodi nõukogu määrusega (EL) nr 407/2010 ⁽³⁾ Euroopa finantsstabiilsusmehhanism, et säilitada liidu finantsstabiilsus.

(4) Määruse (EL) nr 407/2010 alusel anti Iirimale finantsabi nõukogu rakendusotsusega 2011/77/EL ⁽⁴⁾ ja Portugalile nõukogu rakendusotsusega 2011/344/EL ⁽⁵⁾.

(5) Kreekal olid suured raskused finantsstabiilsuse säilitamisega juba enne määruse (EL) nr 407/2010 jõustumist. Niisiis ei saanud Kreekale anda finantsabi kõnealuse määruse alusel.

(6) Kreeka jaoks 8. mail 2010 alla kirjutatud krediidiandjate leping ja krediikorralduse leping jõustusid 11. mail 2010. Krediidiandjate leping jääb täielikult jõusse kolmeaastaseks programmiperioodiks seni, kuni kasutatakse ära kõik krediikorralduse lepinguga ettenähtud vahendid.

⁽¹⁾ ELT C 43, 15.2.2012, lk 13.

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi 19. aprilli 2012. aasta seisukoht (*Euroopa Liidu Teatajas* seni avaldamata) ja nõukogu 26. aprilli 2012. aasta otsus (*Euroopa Liidu Teatajas* seni avaldamata).

⁽³⁾ ELT L 118, 12.5.2010, lk 1.

⁽⁴⁾ Nõukogu 7. detsembri 2010. aasta rakendusotsus 2011/77/EL Iirimale liidu finantsabi andmise kohta (ELT L 30, 4.2.2011, lk 34).

⁽⁵⁾ Nõukogu 30. mai 2011. aasta rakendusotsus 2011/344/EL Portugalile liidu finantsabi andmise kohta (ELT L 159, 17.6.2011, lk 88).

- (7) Nõukogu 18. veebruari 2002. aasta määruses (EÜ) nr 332/2002 (millega liikmesriikide maksebilansi toetamiseks luuakse keskmise tähtajaga rahalise abi süsteem) ⁽¹⁾ on sätestatud, et liikmesriikidele, mille rahaühik ei ole euro, annab nõukogu vastastikust abi, kui nad on suurtes maksebilansiraskustes või neid ähvardab tõsine oht sellistesse raskustesse sattuda.
- (8) Määruse (EÜ) nr 332/2002 alusel anti Ungarile rahalist abi nõukogu otsusega 2009/102/EÜ ⁽²⁾ ja Rumeeniale nõukogu otsusega 2009/459/EÜ ⁽³⁾.
- (9) Euroala 17 liikmesriigi rahandusministrid kirjutasid 11. juulil 2011 alla Euroopa stabiilsusmehhanismi asutamislepingule. Euroala riigipeade ja valitsusjuhtide 21. juulil ja 9. detsembril 2011. aastal vastu võetud otsuste põhjal muudeti stabiilsusmehhanismi mõjususe parandamiseks kõnealust lepingut ja sellele kirjutati alla 2. veebruaril 2012. Lepingu kohaselt täidab Euroopa stabiilsusmehhanism alates 2013. aastast Euroopa Finantsstabiilsuse Fondi ja Euroopa finantsstabiilsusmehhanismi praegusi funktsioone. Seega tuleks käesolevas määruses Euroopa stabiilsusmehhanismi arvesse võtta.
- (10) Oma 23. ja 24. juuni 2011. aasta järeldustes väljendas Euroopa Ülemkogu heameelt komisjoni kavatsuse üle tugevdada Kreeka laenuprogrammi ja liidu fondide vahelist koostööd ning toetas jõupingutusi suurendada Kreeka suutlikkust kasutada liidu fonde majanduskasvu ja tööhõive edendamise eesmärgil, suunates neid vahendeid konkurentsivõime parandamise ja töökohtade loomisele. Lisaks sellele väljendas Euroopa Ülemkogu heameelt selle üle, et komisjon koostab koos liikmesriikidega terviklikku programmi Kreekale antava tehnilise abi kohta, ning toetas seda algatust.
- (11) Euroala riigipeade ja valitsusjuhtide ning ELi institutsioonide 21. juuli 2011. aasta avalduses kutsuti komisjoni ja Euroopa Investeerimispanka (EIP) üles tugevdama koostööd laenuprogrammide ja liidu fondide vahel kõikides riikides, kellele liit või Rahvusvaheline Valuutafond abi annab. Käesolev määrus peaks selle eesmärgi saavutamisele kaasa aitama.
- (12) Euroopa Ülemkogu liikmete 30. jaanuari 2012. aasta avalduses leppisid riigipead ja valitsusjuhid kokku kiireloomulises meetmes, et EIP suurendab oma toetust infrastruktuurile, ning kutsusid nõukogu, komisjoni ja EIPd üles kaaluma võimalusi, kuidas tõhustada EIP tegevust majanduskasvu toetamisel, ning andma asjakohaseid soovitusi, sealhulgas võimaluste kohta, kuidas saaks Euroopa Liidu üldeelarvest suurendada EIP grupi rahastamisvõimet. Käesoleva määruse eesmärk on vastata sellele üleskutsele praeguse kriisiohjamise kontekstis.
- (13) Infrastruktuuri ja tootlike investeeringute alaste rakenduskavade ja projektide rakendamine Kreekas on tõsiste raskuste ees, sest erasektori ja eelkõige finantssektori osalemise tingimused on muutunud majandus- ja finantskriisi tulemusena kardinaalselt.
- (14) Et leevendada neid probleeme ja kiirendada rakenduskavade ning projektide rakendamist, aga samuti kiirendada majanduse elavnemist, on vajalik, et liikmesriigid, kellel on olnud tõsiseid raskusi või keda on ähvardanud oht tõsistesse raskustesse sattuda seoses finantsstabiilsusega ja kellele on antud finantsabi mõne finantsabimehhanismi alusel, mis on sätestatud nõukogu 11. juuli 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1083/2006 (millega nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi ja Ühtekuuluvusfondi kohta) ⁽⁴⁾ (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrusega (EL) nr 1311/2011 ⁽⁵⁾) artikli 77 lõikes 2, võiksid kasutada rakenduskavade rahalisi vahendeid selleks, et luua riskijagamisvahendid, millest antaks laene või garantiisid või muid rahastamisvahendeid, mille abil toetada rakenduskava alusel ette nähtud projekte ja toiminguid.
- (15) Arvestades EIP pikaajalist kogemust infrastruktuuriprojektide suurrahastajana ja tema pühendumust majanduse elavdamise toetamisele, peaks komisjonil olema võimalik luua riskijagamisvahendeid EIP-ga sellel otstarbel sõlmitud koostöölepingu abil. Õiguskindluse tagamiseks on vaja määruses (EÜ) nr 1083/2006 sätestada sellise koostöölepingu peamised ja tüüpilised tingimused. Mis puudutab käesolevas määruses sätestatud riskijagamisvahendi kriisilahenduslikku iseloomu, siis tuleks iga üksiku koostöö konkreetset eritingimused sätestada komisjoni ja EIP vahel eraldi koostöölepingus, mis sõlmitakse vastavalt nõukogu 25. juuni 2002. aasta määrusele (EÜ, Euratom) nr 1605/2002, mis käsitleb Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ EÜT L 53, 23.2.2002, lk 1.

⁽²⁾ Nõukogu 4. novembri 2008. aasta otsus 2009/102/EÜ, millega antakse Ungarile ühenduse keskmise tähtajaga rahalist abi (ELT L 37, 6.2.2009, lk 5).

⁽³⁾ Nõukogu 6. mai 2009. aasta otsus 2009/459/EÜ, millega antakse Rumeeniale ühenduse keskmise tähtajaga rahalist abi (ELT L 150, 13.6.2009, lk 8).

⁽⁴⁾ ELT L 210, 31.7.2006, lk 25

⁽⁵⁾ ELT L 337, 20.12.2011, lk 5.

⁽⁶⁾ EÜT L 248, 16.9.2002, lk 1.

- (16) Arvestades vajadust laiendada investeerimisvõimalusi, mis võivad asjaomases liikmesriigis tekkida, peaks komisjonil olema võimalik samadel tingimustel, mida kohaldatakse EIP suhtes ja mida kohaldab EIP, luua ka riskijagamistahendeid koos siseriiklike või rahvusvaheliste avalik-õiguslike asutustega või eraõiguslike asutustega, kes osutavad avalikke teenuseid ja esitavad piisavad finants-tagatised, nagu on osutatud määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 artikli 54 lõike 2 punktis c.
- (17) Et reageerida praeguse majandus-, finants- ja sotsiaalkriisi tingimustes kiiresti, peaks käesoleva määruse kohaseid riskijagamistahendeid rakendama komisjon kooskõlas määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 artikli 54 lõikega 2.
- (18) Selguse ja õiguskindluse huvides tuleks määruse (EÜ) nr 1083/2006 (nagu muudetud käesoleva määrusega) artiklisse 36a lisada riskijagamistahendi määratlus. Riskijagamistahendeid tuleks kasutada laenudeks ja garantiideks ning muude rahastamistahendite jaoks, et rahastada Euroopa Regionaalarengu Fondist (ERF) ja Ühtekuuluvusfondist kaasrahastatavaid toiminguid investeringukulude osas, mida ei saa määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 55 või riigiabi käsitlevate liidu eeskirjade alusel rahastada abikõlblike kuludena. Sellel eesmärgil tuleb kehtestada ka erand määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 54 lõikest 5.
- (19) Liikmesriik, kes soovib riskijagamistahendit kasutada, peaks oma kirjalikus taotluses komisjonile selgelt täpsustama, miks ta enda arvates vastab ühele määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 77 lõikes 2 toodud abikõlblikkuse kriteeriumile, ning lisama taotlusele kogu kõnealuses määruses nõutud teabe nimetatud abikõlblikkuse tingimuse täitmise tõendamiseks. Oma taotluses peaks taotlust esitav liikmesriik märkima ära ka programmid (sealhulgas projektitepanekute loetelu ja nendega seotud rahastamisvajaduse), mida kaasrahastatakse ERFist või Ühtekuuluvusfondist, ning selle osa nendele programmidele 2012. ja 2013. aastal määratud eraldistest, mida ta soovib eraldada riskijagamistahendile. Seetõttu peaks liikmesriik oma taotluse edastama komisjonile hiljemalt 31. augustiks 2013, et komisjon saaks hiljemalt 31. detsembriks 2013 võtta vastu otsuse taotleva liikmesriigi osalemise kohta riskijagamistahendis. Enne komisjoni otsust liikmesriigi taotluse kohta kooskõlas määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 33 lõikega 2 tuleks vaadata läbi asjakohased ERFi ja Ühtekuuluvusfondi rakenduskavad.
- (20) Välja valitud riskijagamistahendi-kõlblikud toimingud peaksid olema kas suurprojektid, mille kohta komisjon on juba teinud otsuse vastavalt määruse (EÜ) nr 1083/2006 artiklile 41, või muud projektid, mida kaasrahastavad ERF või Ühtekuuluvusfond ja mis kuuluvad nende ühe või mitme rakenduskava alla, juhul kui neid projekte ähvardab puudulik rahastamine erainvestorite poolt kaetavate investeerimiskulude osas. Lisaks võivad väljavalitud toimingud olla ka toimingud, mis aitavad täita taotluse esitanud liikmesriigi riikliku strateegilise raamistiku ja ühenduse ühtekuuluvuspoliitika strateegiliste suuniste eesmärke ning mis tänu oma iseloomule toetavad majanduskasvu ja kiirendavad majanduse elavnemist, sõltuvalt riskijagamistahendi kaudu saadaolevatest summadest.
- (21) Taotluse esitanud liikmesriik peaks lisaks oma taotluses täpsustama, milline summa on üksnes selle liikmesriigi jaoks ette nähtud tema ühtekuuluvuspoliitika rahaeraldise raames vastavalt määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 18 lõikele 2 ja mida on võimalik eraldada riskijagamistahendi eesmärkideks üksnes liidu 2012. ja 2013. aasta eelarvelistest kulukohustustest vastavalt määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 75 lõikele 1, ning mis ei tohiks ületada 10 % soovituslikust kogueraldisest nimetatud liikmesriigile ERFist ja Ühtekuuluvusfondist aastatel 2007–2013, mis on heaks kiidetud vastavalt määruse (EÜ) nr 1083/2006 artikli 28 lõike 3 punktile b. Lisaks on vaja tagada, et liidu rahaeraldised riskijagamistahendile, sealhulgas juhtimistasud ja muud abikõlblikud kulud, piirduksid selgelt eelnimetatud liidu osaluse maksimumsummaga riskijagamistahendis ning et Euroopa Liidu üldeelarves ei tekiks mingeid täiendavaid kohustusi. Riskijagamistahendi raames rahastatavate toimingute mis tahes jääriskid peaks seetõttu katma kas EIP või liikmesriigi või rahvusvaheline avalik-õiguslik asutus või avalikke teenuseid osutav eraõiguslik asutus, kellega sõlmitud koostöölepingu alusel on see riskijagamistahend loodud. Riskijagamistahendile eraldatud tagasimaksete või ülejäänud summade taaskasutamist tuleks käesoleva määruse alusel võimaldada samale liikmesriigile tema taotluse alusel ja sama riskijagamistahendi piires, eeldusel et liikmesriik vastab endiselt abikõlblikkuse tingimustele.
- (22) Komisjon peaks kontrollima, et taotluse esitanud liikmesriigi esitatud teave on õige ning liikmesriigi taotlus on põhjendatud, ning komisjonil peaks olema volitused võtta rakendusaktiga nelja kuu jooksul alates taotluse esitamisest vastu otsus taotleva liikmesriigi riskijagamistahendis osalemise konkreetsete tingimuste kohta. Olemasoleva riskijagamistahendi raames tuleks rahastamiseks abikõlblikuks lugeda siiski ainult sellised projektid, mille kohta on positiivse rahastamisotsuse teinud juba vastavalt kas EIP või liikmesriigi ametiasutus või rahvusvaheline avalik-õiguslik asutus või avalikke

teenuseid osutav eraõiguslik asutus. Läbipaistvuse ja õiguskindluse huvides tuleks komisjoni otsus avaldada *Euroopa Liidu Teatajas*.

- (23) Tulenevalt käesoleva määrusega kasutusele võetava riskijagamisvahendi kriisilahenduslikust eesmärgist ja iseloomust ning rahvusvahelisi turge mõjutavast enneolematu ulatusega kriisist ja majanduslangusest, mis on tõsiselt kahjustanud mitme liikmesriigi finantsstabiilsust ning nõuab kiiret reageerimist, et vältida selle mõjusid reaalmajandusele, tööturule ja kodanikele, on asjakohane, et käesolev määrus jõustub selle *Euroopa Liidu Teatajas* avaldamise päeval.
- (24) Määrust (EÜ) nr 1083/2006 tuleks seetõttu vastavalt muuta,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA MÄÄRUSE:

Artikkel 1

Määrust (EÜ) nr 1083/2006 muudetakse järgmiselt.

- 1) Artikli 14 lõige 1 asendatakse järgmisega:

„1. Euroopa Liidu eelarvest fondidele eraldatud osa täidetakse vastavalt nõukogu 25. juuni 2002. aasta määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 (mis käsitleb Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust) (*) artikli 53 punktide b liikmesriikide ja komisjoni ühise juhtimise raames, v.a käesoleva määruse artiklis 36a osutatud riskijagamisvahendi ja artiklis 45 osutatud tehnilise abi puhul.

Usaldusväärse finantsjuhtimise põhimõtet rakendatakse kooskõlas määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 artikli 48 lõikega 2.

(*) EÜT L 248, 16.9.2002, lk 1.”

- 2) Lisatakse järgmine artikkel:

„Artikkel 36a

Riskijagamisvahend

1. Käesoleva artikli tähenduses on „riskijagamisvahend” finantsinstrument, mis tagab kindlaksmääratud riski maandamise kas täielikult või osaliselt, asjakohasel juhul ka kokkulepitud tasu eest.

2. Liikmesriik, mis vastab mõnele artikli 77 lõike 2 punktides a, b ja c sätestatud tingimusele, võib eraldada osa artiklite 19 ja 20 alusel jaotatud koguvahenditest riskijagamisvahendisse, mis moodustatakse koostöölepingu alusel, mille komisjon sõlmib kas EIP või liikmesriigi või rahvusvaheliste avalik-õiguslike asutustega või eraõiguslike asutustega, kes osutavad avalikke teenuseid ja esitavad piisavad finantstagatised, nagu on osutatud määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 artikli 54 lõike 2 punktis c, samadel tingimustel, mida kohaldatakse EIP suhtes ja mida kohaldab EIP („lepinguline rakendusorgan”), et katta garantiide ja laenude andmist ja kapitaliassigneeringuid ning muid riskijagamisvahendi alusel antavaid rahalisi vahendeid.

3. Lõikes 2 osutatud koostööleping sisaldab eeskirju eelkõige järgmiste valdkondade kohta: liidu osaluse kogusumma ning selle eraldamise täpne graafik; lepingulise rakendusorgani loodava usalduskonto tingimused; abikõlblikkuse kriteeriumid liidu osaluse kasutamiseks, kaetava riskijagamise üksikasjad (sealhulgas finantsvõimenduse määr) ning lepingulise rakendusorgani antavad garantiid; riskijagamisvahendi hinna määramine, mis põhineb riskimarginaalil ning riskijagamisvahendi kõigi halduskulude katmisel; riskijagamisvahendi raames rahastatavate projektitaotluste esitamise ja heakskiitmise menetlus; ajavahemik, mille jooksul riskijagamisvahend on kättesaadav; ja aruandlusnõuded.

Lepingulise rakendusorgani poolt koostöölepingu alusel võetava riskijagamise täpne ulatus (sealhulgas finantsvõimenduse määr) on keskmiselt vähemalt 1,5 korda suurem kui liidu osalus riskijagamisvahendis.

Maksed riskijagamisvahendisse tehakse osadena vastavalt riskijagamisvahendi kavakohasele kasutamisele laenude ja garantiide andmisel konkreetsete toimingute rahastamiseks.

4. Erandina artikli 54 lõikest 5 kasutatakse riskijagamisvahendit ERFist või Ühtekuuluvusfondist kaasrahastatavate toimingute rahastamiseks investeringute osas, mida ei saa artikli 55 alusel ega riigiabi käsitlevate liidu eeskirjade alusel rahastada abikõlblike kuludena.

Seda võib ka kasutada selliste toimingute rahastamiseks, mis aitavad kaasa taotluse esitanud liikmesriigi riikliku strateegilise raamistiku ja ühenduse ühtekuuluvuspoliitika strateegiliste suuniste eesmärkide täitmisele vastavalt nõukogu otsusele 2006/702/EÜ (*) ning mis annavad liidu aruka, jätkusuutliku ja kaasava majanduskasvu strateegiale suurimat lisandväärtust.

5. Riskijagamisvahendit rakendab komisjon kaudse tsentraliseeritud juhtimise raames vastavalt määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 artiklitele 54 ja 56.

6. Liikmesriik, kes soovib riskijagamisvahendit kasutada, esitab komisjonile kirjaliku taotluse hiljemalt 31. augustiks 2013. Liikmesriik esitab taotluses kogu teabe, mis on vajalik selleks, et kindlaks teha:

- a) et ta vastab mõnele artikli 77 lõike 2 punktis a, b või c sätestatud tingimustest, viidates vastavale nõukogu otsusele või muule tema abikõlblikkust kinnitavale õigusaktile;
- b) ERFist või Ühtekuuluvusfondist kaasrahasatavate programmide nimekiri (sealhulgas projektiettepanekute loetelu ja nendega seotud rahastamisvajadus) ning nendele programmidele 2012. ja 2013. aastal eraldatud vahendite see osa, mille ta soovib neist programmidest välja võtta ja ümber paigutada riskijagamisvahendisse;
- c) projektitaotluste nimekiri vastavalt lõike 4 teisele lõigule ning 2012. ja 2013. aastal eraldatud vahendite see osa, mille ta soovib neist programmidest välja võtta ja ümber paigutada riskijagamisvahendisse;
- d) summa, mis on ette nähtud üksnes selle liikmesriigi jaoks tema ühtekuuluvuspoliitika rahaeraldise raames vastavalt artikli 18 lõikele 2, ning summa, mis võidakse eraldada riskijagamisvahendi eesmärkideks üksnes liidu 2012. ja 2013. aasta eelarvelistest kulukohustustest vastavalt artikli 75 lõikele 1.

7. Olles kontrollinud, et liikmesriigi taotlus on õige ja põhjendatud, võtab komisjon nelja kuu jooksul alates liikmesriigi taotluse esitamisest rakendusaktiga vastu otsuse, milles täpsustatakse süsteemi, mis kehtestatakse, et garanteerida, et olemasolevat summat kasutatakse ainult selle liikmesriigi heaks, kes selle summa andis, tema ühtekuuluvuspoliitika jaoks ette nähtud rahalise eraldise raames vastavalt artikli 18 lõikele 2, ning taotleva liikmesriigi riskijagamisvahendis osalemise konkreetseid tingimusi. Tingimused hõlmavad eelkõige järgmist:

- a) jälgitavus ja raamatupidamisarvestus, teave rahaliste vahendite kasutamise kohta, maksetingimused ning juhtimis- ja kontrollisüsteemid;

- b) tasude ning muude haldus- ja juhtimiskulude struktuur;

- c) rahastamiskõlblike projektide soovituslik nimekiri ning

- d) liidu osaluse maksimumsumma, mida võib olemasolevatest liikmesriigi assigneeringutest riskijagamisvahendisse ümber paigutada, ning osamaksed tegeliku rakendamise puhul.

Komisjoni otsus avaldatakse *Euroopa Liidu Teatajas*.

Liikmesriigi taotluse menetlemisel tagab komisjon, et olemasoleva riskijagamisvahendi raames käsitatakse rahastamiskõlblikuna ainult selliseid projekte, mille kohta on positiivse rahastamisotsuse teinud juba EIP või liikmesriigi ametiasutus või rahvusvaheline avalik-õiguslik asutus või avalikke teenuseid osutav eraõiguslik asutus.

8. Lõikes 7 osutatud komisjoni otsusele eelneb ERFi ja Ühtekuuluvusfondi vastavate rakendusavade läbivaatamine kooskõlas artikli 33 lõikega 2.

9. Rahalised eraldised riskijagamisvahendisse peavad olema range ülemmääraga ega tohi ületada 10 % taotlevale liikmesriigile ERFist ja Ühtekuuluvusfondist aastatel 2007–2013 määratud soovituslikust kogueraldisest, mis on heaks kiidetud vastavalt artikli 28 lõike 3 punktile b. Rahalised eraldised käesoleva artikli lõike 4 teises lõigus mainitud projektidele on piiratud summadega, mis jäävad üle pärast lõike 4 esimeses lõigus nimetatud toimingute rahastamist. Välja arvatud kogu liidu osalus riskijagamisvahendis, mis on heaks kiidetud käesoleva artikli lõikes 7 osutatud otsusega, ei tohi liidu osalemine riskijagamisvahendis tekitada ei Euroopa Liidu üldeelarvele ega ka asjaomasele liikmesriigile mingeid täiendavaid tingimuslikke kohustusi.

10. Tagasimakset või summat, mis jääb üle peale riskijagamisvahendist rahastatud toimingute lõpuleviimist, võib asjaomase liikmesriigi taotlusel riskijagamisvahendi piires taaskasutada, eeldusel et liikmesriik vastab endiselt ühele artikli 77 lõike 2 punktides a, b ja c sätestatud tingimustest. Kui liikmesriik ei vasta enam ühelegi neist tingimustest, käsitatakse tagasimakset või ülejäänud summat sihtotstarbelise tuluna määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 artikli 18 tähenduses. Asjaomase liikmesriigi taotlusel lisatakse selle sihtotstarbelise tulu tekitatud täiendavad kulukohustused järgmisel aastal selle liikmesriigi ühtekuuluvuspoliitika rahaeraldise hulka.

(*) ELT L 291, 21.10.2006, lk 11.”

Artikkel 2

Käesolev määrus jõustub selle *Euroopa Liidu Teatajas* avaldamise päeval.

Käesolev määrus on tervikuna siduv ja vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides.

Strasbourg, 22. mai 2012

Euroopa Parlamendi nimel
president
M. SCHULZ

Nõukogu nimel
eesistuja
N. WAMMEN
